

Η ΚΥΡΙΑ.—Τίποτε ! Λέγε, γλήγορα, ποιὸς τὸ ἔκαμε ἔτσι τὸ κολλάρο ;

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ. (εἰσερχόμενος ἀθρόβως ἀπὸ τὴν παρακειμένην θύραν, τὴν ὁποίαν ἀνοίγει σιγᾷ, σιγᾷ ἢ ὑπέρτρια.)—Καλὴ ἡμέρα μαμάκα, καλὴ ἡμέρα μπαμπάκα.

Η ΚΥΡΙΑ, (ἐν ὀργῇ πάντοτε).—Λέγε, γιατί ἦλθε τὸ παιδί, λέγε, ποιὸς τὸ ἔκαμε ἔτσι αὐτὸ τὸ κολλάρο ; (Διευθυνομένη πρὸς τὸν μικρόν.) Καλὴ ἡμέρα, ἀγάπη μου.

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ, (μὴ τολμῶν νὰ πλησιάσῃ, μετὰ τὸν δάκτυλον βυθισμένον εἰς τὰ χεῖλη του, βλέπων δειλῶς πότε τὴν μητέρα, πότε τὸν πατέρα.) Ἐγὼ τὸ ἔδεσα τὸ κολλάρο τοῦ μπαμπᾶ χθὲς εἰς τὸ λαιμὸ τοῦ Ἄζωρ καὶ παίζαμε κάτω στὸν κήπο... Δὲν θὰ μεμάλωσῃς, καλὴ μαμάκα, ἔ ;

ΜΠΟΕΜ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
εἰς τὰ χρόνια τὰ ἀρχαῖα
οἱ θεοί—νὰ τοὺς χαρῶ !—
τὴν περνοῦσανε ὠραῖα.

Ὁ κρατῶν τοὺς κερανοὺς
ἀγαποῦνταν, ἀγαποῦσε,
κι' ὁ μεγάλος του ὁ νοῦς
ὄλο ἔρωτας ζητοῦσε.

Ὁ δὲ Ἄρης ὁ φρικτὸς
(ὁ καθέννας τὸ κηρύττει)
ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸς
τὴν γλυκεῖα τὴν Ἀφροδίτη.

Ὅλοι τότε μαγικά
εἰς τὸν Ὀλυμπον ἐζοῦσαν
καὶ φιλήματα γλυκὰ
εἰς τὸν Ἔρωτα σερνοῦσαν...

Τί θεοί—νὰ τοὺς χαρῶ !—
τὸν χαμό τους πῶς λυποῦμαι !
Ἔρχεσαι, μπρὲ Μαργαρώ,
τοὺς θεοὺς νὰ μιμηθοῦμε ;

ΑΛ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ